

Sygn. akt IV KK 121/19

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 listopada 2019 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **T.P.**

skazanego z art. 291 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji obrońcy skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 lipca 2018 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok łączny Sądu Rejonowego w K. z dnia 21 listopada 2017 r.,

sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J.G., Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 738 zł, w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej skazanemu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym przez sporządzenie i wniesienie kasacji;

3) zwolnić skazanego z kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem łącznym z dnia 21 listopada 2017 r. (sygn. akt II K (...)) orzekł wobec skazanego T.P. :

- I. Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności wymierzonych wyrokami Sądów Rejonowych w K. z dnia 23 lutego 2012 r. sygn. akt II K (...), z dnia 9 grudnia 2013r sygn. akt XI K (...), z dnia 23 marca 2017r sygn. akt II K (...), w K. z dnia 27 grudnia 2012 r. sygn. akt VIII K (...), w K. z dnia 22 września 2016 r. sygn. akt XIV K (...) karę łączną 6 lat pozbawienia wolności.
- II. Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w miejsce kar jednostkowych grzywny orzeczonych wyrokami Sadu Rejonowego w K. z dnia 23 lutego 2012 r. sygn. akt II K (...) oraz Sądu Rejonowego w K. z dnia 22 grudnia 2015 r. sygn. akt II K (...) karę łączną grzywny w wymiarze 170 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,
- III. Na zasadzie art. 572 k.p.k. umorzyć postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie Sądu Rejonowego w K. Wydział II Kamy z dnia 19 lipca 2007 r. sygn. akt. II K (...),
- IV. Na zasadzie art. 576 § 1 k.p.k., że w pozostałym zakresie łączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu,
- V. Na mocy art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności zaliczyć okresy odbytych dotychczas kar podlegających łączeniu oraz w sprawach: II K (...), VIII K (...) i XIV K (...) okresy rzeczywistego pozbawienia wolności tj. zatrzymania.

Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 lipca 2018 r. (sygn. akt IV Ka (...)) w ten sposób, że obniżono karę łączną z 6 lat do 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz dokonano innych zmian w opisach dwóch wyroków podlegających łączeniu. W pozostałym zakresie utrzymano wyrok w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi rażące naruszenie następujących przepisów prawa mogących mieć istotny wpływ na treść orzeczenia:

„Prawa procesowego:

- 1) *art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu nienależytej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy rażąco niesprawiedliwego orzeczenia, wydanego*

z naruszeniem przepisów prawa karnego procesowego i materialnego, a mianowicie art. 366 § 1 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i polegające na niewyjaśnieniu i nie wzięciu pod uwagę wszystkich istotnych okoliczności sprawy w przedmiocie wydania wyroku łącznego i braku dokonania wystarczających ustaleń faktycznych w granicach sprawy zaskarżonej apelacją własną skazanego, co skutkowało przy połączeniu jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego w karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze zbyt wysokim;

- 2) art. 433 § 2 k.p.k. art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz 440 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k., polegające na utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku i niedokonania jego zmiany pomimo zarzutów apelacji dotyczących okoliczności (stan rodzinny, osobisty, finansowy skazanego oraz jego zachowanie i działalność w trakcie odbywanej kary pozbawienia wolności) mających znaczenie w świetle art. 85a kodeksu karnego, a których to wszystkich zarzutów zawartych w apelacji własnej skazanego Sąd Okręgowy nie rozpoznał, a co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego niniejszą kasacją orzeczenia;*
- 3) art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak wystarczającego i spełniającego wymogi tego przepisu wskazania w uzasadnieniu orzeczenia, czym kierował się Sąd Okręgowy, wydając zaskarżony Wyrok oraz dlaczego pozostałe (poza jednym uwzględnionym) zarzuty i wnioski apelacji zostały uznane przez Sąd za bezzasadne, co świadczy o niepełnym i niezgodnym z przepisami prawa procesowego rozpoznaniu apelacji, które to uchybienia właściwie uniemożliwiają (w zakresie pozostałych zarzutów kasacji) kontrolę instancyjną orzeczenia Sądu Okręgowego w postępowaniu kasacyjnym, gdyż uzasadnienie Wyroku zawiera wewnętrzne sprzeczności dotyczące dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń z zakresu prognozy kryminologicznej skazanego w odniesieniu do kwestii stosunku skazanego do akceptacji norm prawnych i społecznych;*
- 4) Art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k., związane z naruszeniem art. 571 § 1 k.p.k. polegające na nie zebraniu wystarczających informacji o warunkach rodzinnych skazanego, mimo odpowiednich zarzutów apelacji*

w tym zakresie wskazujących na posiadanie dzieci przez skazanego i bliskich relacji łączących skazanego z rodziną, która to okoliczność wynikała z opinii penitencjarnej o skazanym (k. 25) oraz zarazem polegające na niewzięciu tych okoliczności pod uwagę w ocenie zasadności wniosku apelacji o dalej idącą na korzyść oskarżonego zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego poprzez obniżenie kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego;

- 5) *art. 433 § 1 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k., poprzez niewzięcie pod uwagę przy ocenie postawy skazanego, po wydaniu wyroków skazujących podlegających łączeniu w postępowaniu, w którym Sąd Okręgowy wydał zaskarżony wyrok, że znaczna część kar grzywny nałożonych na skazanego została wykonana poprzez ich uregulowanie na rzecz Skarbu Państwa.*

Prawa materialnego:

- 6) *Art. 86 k.k. w zw. z art. 85a k.k. poprzez zmianę wyroku Sądu Rejonowego w zbyt niskim stopniu obniżającą wymiar kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego, bez wzięcia pod uwagę w sposób dostateczny celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa;*
- 7) *art. 85a k.k. poprzez brak wzięcia pod uwagę przy rozpoznaniu apelacji i ustalaniu wymierzanego wymiaru kary łącznej dla skazanego związku przedmiotowo-podmiotowego między popełnionymi przez skazanego przestępstwami, czemu Sąd Okręgowy dał *expressis verbis* wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku”.*

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego Wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w ramach postępowania apelacyjnego.

Prokurator w odpowiedzi na przedmiotową kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zgodzić się należy zarówno z Prokuratorem, jak i obrońcą, że uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego nie jest szczególnie rozbudowane. Jednak osiã zarzutów apelacji oskarżonego był de facto wymiar kary łącznej i wskazanie przez jej autora na postawę skazanego, która jego zdaniem winna rzutować na łagodniejsze potraktowanie go w ramach wymiaru kary. Sam środek odwoławczy w tym zakresie był niezwykle ogólnikowy. Stąd uznać należy uzasadnienie Sądu odwoławczego w przedmiocie wysokości kary łącznej za adekwatne w kontekście podniesionych w apelacji zarzutów. Nie można bowiem tracić z pola widzenia faktu, iż w przypadku 2 kar wymierzonych skazanemu warunkowo zawieszono ich wykonanie, lecz z uwagi na jego zachowanie – zarządzono ich następcze wykonanie. Ma zatem rację Sąd odwoławczy, że ta okoliczność stanowi bardzo istotny prognostyk kryminologiczny, co do osoby skazanego i niejako przeczy jego zapewnieniom o dobrej postawie. Dostał on w dwóch przypadkach szansę na zmianę swojego postępowania, z której jednak świadomie nie skorzystał.

Kasacja prezentuje w swych zarzutach i uzasadnieniu kompleksowe omówienie dyrektyw wymiaru kary łącznej oraz okoliczności, jakie winno się brać pod uwagę przy jej wymiarze. Jednak wynika z niej w dużej mierze, słuszny skądinąd postulat, by uzasadnienie wyroku Sądu II instancji było po prostu lepsze i bardziej dogłębne. Jednak samo to nie powoduje, iż zarzuty przedstawione w kasacji skutecznie wskazują na rażące naruszenie standardu kontroli apelacyjnej, które dodatkowo miałyby mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Mając na uwadze lakoniczność samej apelacji – trudno kierować pod adresem Sądu rozbudowane zarzuty braku weryfikacji okoliczności, o których ocenę nie wnioskował sam apelujący. Uznać należy, że w zakresie oceny apelacji – Sąd odwoławczy w sposób adekwatny uargumentował własny pogląd na wymiar kary łącznej.

Z uwagi na powyższe należało orzec jak w sentencji.